

MAGNUS VIITA

UHRINEITO

UHRINEITO

Magnus Viita

© 2025 Magnus Viita

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-9572-9

*"Älkööt he enää uhratko uhrejaan
metsänpeikoille, joiden jäljessä he
haureudessa kulkevat. Tämä olkoon heille
ainainen säädös sukupolvesta sukupolveen."
(3. Moos. 17:7)*

SISÄLLYS

1. Juhannusyö	7
2. Outoja merkkejä	23
3. Uhrilehto	33
4. Uhrineito	44
5. Papin kohtaaminen	53
6. Kauhujen yö	63
7. Tammen latvassa	76
8. Talismaani	86
9. Täysikuu	103
10. Aamunkoitto	130

1. Juhannusyö

Juhannusaatto oli jälleen tullut. Katri oli viettänyt koko päivän nauttien auringosta ja luonnon kauneudesta kesähuvilalla. Nyt hän lepäsi talon kuistilla, istuen suojassa aurinkovarjon alla. Päivä oli ollut varsin lämmin, ehkä jopa liiaksikin. Kuitenkin illan lähestyessä ja varjojen pidentyessä ilma alkoi vähitellen jäähtyä ja kuumuus väheni.

Tämä oli Katrin viides juhannus, jonka hän vietti tällä huvilalla vanhempiensa kanssa. Ensimmäisellä kerralla Katri oli ollut 5-vuotias, nyt hän oli 16. Keltaiseksi maalatun hirsimökin olivat rakentaneet hänen isovanhempansa, joiden seurassa hän oli viettänyt monia iloisia hetkiä. Viisi vuotta sitten he olivat kuolleet vakavaan sairauteen, näin Katri oli saanut kuulla.

Kesähuvila sijaitsi pienen mäen laella. Sen länsipuolelta alkoi vanha korpimetsä, jonka

keskitse kulki pieni polku. Katri oli pikkutyttönä kävellyt monesti sitä pitkin vaarinsa kanssa. Polku johti aivan metsän keskelle, jossa sijaitsi kaunis lehto. Siellä kasvoi suuria tammia, jotka olivat iältään monta sataa vuotta. Maaperä oli turpeen ansiosta erittäin ravinteikasta, ja siksi oli paikan kasvillisuus myös rehevää. Humala kasvoi köynnöksinä ja kiipesi puita pitkin aina niiden latvoihin asti. Myös maan oli humala peittänyt kasvustollaan. Lehdossa oli myös kirkasvetinen, suurten kivien reunustama lampi, jonka rannalla kasvoi ihmeellisiä kukkia. Kun Katri oli pienenä nähnyt paikan ensi kerran, hän ihastui siihen saman tien. Pikkutytön mielestä koko maailmassa ei ollut kauniimpaa paikkaa kuin tuo lehto. Hän muisti paikan yhä elävästi, kuin olisi sen eilen nähnyt.

Juhannusyö oli tullut. Kello näytti tuntia vaille puoltayötä. Katri ja vanhemmat olivat käyneet nukkumaan makuusijoilleen. Isä ja äiti olivat väsyneitä päivän touhuista ja

kuorsasivat jo täyttä päätä. Mutta Katri ei saanut unta. Hän loikoili vuoteellaan ja yritti nukahtaa, mutta siitä ei tullut mitään. Mikä piti tyttöä hereillä? Hän muisteli sitä kaunista lehtoa, jota vaari oli hänelle näyttänyt. He olivat käyneet siellä yhdessä monta kertaa, mutta vaarin kuoleman jälkeen Katri ei ollut enää käynyt siellä. Nyt hänen mielessään kuitenkin pyöri ajatus siitä, että hän menisi käymään lehdossa tänä yönä. Katri oli näet kuullut, että jos juhannusyönä kerää kukkia ja asettaa ne tyynyn alle, silloin näkee unessa tulevan aviopuolisonsa. Hän oli jo jonkin aikaa ollut ihastunut koulussa erääseen poikaan ja tahtoi tietää, menisivätkö he naimisiin. Tähän Katri halusi kerätä kukkia lehdosta.

Aikansa valvottuaan ja mietittyään tyttö nousi ylös ja meni hiljaisesti keittiöön. Hän katsoi ulos ikkunasta ja näki öisen metsän. Se ei näyttänyt pelottavalta keskikesän valkeassa yössä. Katri näet muisteli niitä tarinoita, joita

vaari oli kertonut metsässä asuvista peikoista, maahisista, tontuista ja muista oudoista olennoista. Nämä tarinat olivat paitsi kiehtoneet pikkutyttöä, myös jonkin verran pelottaneet. Vaari oli näet varoittanut häntä menemästä metsään yksin, jotta paha metsänväki ei söisi häntä suihin. Vaarin juttujen muisteleminen sai Katrin naurahtamaan hiljaa itsekseen. Hän oli jo lähes aikuinen, joka aloittaisi lukion tänä syksynä! Hän oli jo liian iso uskomaan satuihin, joita vanhemmat keksivät lapsia pelotellakseen! Sen enempää pohtimatta Katri puki ylleen ulkoiluvaateet, avasi oven varovasti ja astui kuistille. Jätettyään oven hieman auki hän alkoi kulkea metsää kohti.

Päästyään metsän laitaan Katri jäi seisomaan ja katselemaan vähäksi aikaa. Puut näyttivät nyt paljon mahtavammilta kuin keittiön ikkunasta. Valtavat kuuset olivat rungoiltaan sammalten peittämiä ja niiden

Muinaiset suomalaiset pitivät hallussaan monia salaisuuksia, jotka ovat nykypäivänä unohtuneet ja kadonneet. Toisinaan ne kuitenkin löytävät tiensä nykymaailmaan. Mikäli kyseessä on synkkä salaisuus, siitä voi seurata tuhoa ja kauhistusta. Tämä on tarina salaisuudesta, jonka ei koskaan soisi paljastuvan ...

BoD

9

789528

095729